

Buda Ferenc

Éjtől éjig

Éjtől éjig az idő végtelen
eljátszani az üdvösséggel
s megküszködni a kárhozattal.

*

Alkonyodik. Odakint galamb-
csapat köröz szorgosan, siető-
sen, sűrű, zárt kötelékben.
Éles fordulónál a legszélsők
megszaporázzák szárnycsapá-
saikat: le ne maradjanak:
fegyelmezettek, akár a katonák.

*

A galambok elülte után jókora
varjúsereg jelenik meg. Keleti
irányból napnyugat felé tart-
nak: éjjeli nyugvóhelyükre. A
sereg magva, a derékhad sűrű
tömegben, erőteljes szárny-
csapásokkal tör előre, ám akad-
nak jobbra-balra elkalandozók
s lemaradozók is szép számmal,
sőt a tömeg elvonulta után is
látni – meg persze hallani – né-
hány késlekedőt: káromva kiáltoz-
za ki-ki a magáét a maga egyéni
módján. Portyából megtérő szi-
laj hajdúk, doni kozákok vagy
krími tatárok szabadcsapata.

*

Az a páros – sőt most látom csak:
hármás – csillag az égbolt délkele-
ti alsó harmadánál már napok óta
figyel rám az ablakon át. Azelőtt so-
sem láttam őket így együtt azon a

helyen. [Igaz: másutt sem.] Utóbb
félfüllel hallom: bolygók, talán a
Szaturnusz meg a Jupiter rendkívül
ritka együttállásának lehetek szem-
tanúja. Hamarosan eltűnnek arról
a helyről. S ez így lesz már mindvégig
az én maradék életemben.
Hiányozni fognak.

*

Íme: az éjszaka.

Vagy csak a Föld sötét fele?
Távol-Keleten a csukcs vadászok
már ébrednek.

*

[Hogy miért épp a csukcsok? Hisz
lehetnének épp kamcsadálók, avagy
gold – más szóval nanaj – nemzetisé-
gűek is, akárcsak az Arszenyev könyve
nyomán készült Kuroszava-film
felejthetetlen, címadó főalakja:
Derszu Uzala. Nem is tudom.]
Szóval: a csukcsok már ébrednek.
Akkor hát aludjunk – ha tudunk.
De nem tudunk.

*

...Buborék száll fel a mocsár mélyéről,
majd szét pattan hangtalanul.
Élet jele...?
Vagy csak a bomlást idézi...?

*

Ébren vagy alva?
Hanyatt úszom az éjszakában.
Hol érek partot?

*

...Még egy tempó... még egy tempó...
vagy elsüllyedni...

*

Éjjel is ébren,
nappal is alva,
egy kicsikét mindig belehalva.

*

Álmomban a várostól messzi,
két sivár, poros dűlőút találko-
zásánál eszmélek magamra,
egy épp ott veszteglő rozszant
teherautó kissé kaptatos sofőr-
jét próbálnám rábeszélni: vigyen
be a városba. Az csak bólongat
szótlatlanul a volán mögött, ám
mire egy neki szánt ezrest sike-
rülne előkotornom, valami
váratlanul kiszippant az álomi
környezetből.

...Még most sem tudom eldön-
teni, hol volt jobb: ott messzi,
kinn a kietlen határban, de ép

tagokkal, vagy itt, a biztonság
falai közt – félig-meddig meg-
nyomorodva.

*

[Ez itt voltaképp egy télikert,
féltenyérvényi céduláim keskeny
papírpacelláira telepítve,
különféle hasznos meg haszon
nélküli veteményeim szedett-
vedett ágásaival. Ültetgetem,
gyomlálgatom, öntözgetem
őket: a tavaszt hátha megérik...
...a tavaszt hátha megérem.]

Kecskemét, Megyei Kórház, VII. emelet, 2021 telén